

egades

no,
eda!

MONSTRIBOL

FINAL
DE LA COPA

AVUI

FANTASMES
VS.
PÈSSIMES
ESTRELLES

ESTRELLES
ESTRELLADES.
LA PUDOR!

UNA COMBINACIÓ DE COLORS ESPANTOSA

Capítol 1

Així que vaig girar a la cantonada de l'avinguda Lovecraft, vaig veure un objecte de la mida d'un cap que venia directament cap a mi *com una bala*. Tot d'una, el vaig atrapar al vol.

Quan em vaig aturar per observar-lo, em vaig adonar que no només tenia la mida d'un cap.

Era un cap!

Un *cap* despenat, pudent i somrient, amb una cara amable que vaig reconèixer de seguida.

—Hola, Morty —vaig dir—. On has deixat la resta del cos?

El meu amic Morty és un **mort de nivell 1** (el que tu anomenaries un zombi), per això li acostumen a caure els braços, les cames, els ulls i el melic.

—Ah! Hola, Ozzy! —va respondre en Morty, i em va dirigir un somriure **esdentegat**—. Això tant me fa. Quina parada, noi! **Bravo!** No sabia que jugaves.

—Que jugava a què? —vaig preguntar confós.

En Morty practica molts esports. De fet, un dels motius pels quals les parts del seu cos solen estar cadascuna en un lloc diferent és perquè està

convençut que la seva mort no s'ha d'interposar en les seves aficions esportives. Practica **MUGBOL** (rugbi monstruós), **futbol zombi**, **arts marcial**s mixtes monstruoses (AMMM) i, en una única i inoblidable però catastròfica ocasió, **pònting**.

—Doncs al **MONSTREBOL!** —va riure en Morty—. Com ja deus saber, avui es juga la **FINAL DEL CAMPIONAT de MONSTREBOL** de la **Dimensió 3**.

Me'l vaig mirar amb cara de pòquer, com faig sempre que em parlen d'esports humans com el puntadabol, el basquetbola o el corre-salta. Ni me'n recordo, de com es diuen!

Els esports humans m'agraden tant com treure el formatge que es forma entremig dels dits dels peus dels trols. Així que no crec que els esports monstruosos siguin gaire millors.

—En fi —va continuar en Morty—, resulta que uns quants hem decidit celebrar que avui es juga la final fent un partidet de **MONSTREBOL** a l'avinguda Lovecraft.

—Qui? —vaig preguntar. Però, tan bon punt vaig acabar de parlar, es va sentir un fort **RUGIT** darrere meu.

Sentir un **fort RUGIT** darrere teu no pot ser cap bon senyal, així que em vaig girar una mica nerviós. Una **multitud de monstres horribles** sortia corrents del carreró on hi ha la nova botiga de roba per a dimonis necròfags anomenada **DE MORT.**

Deus pensar que segurament em vaig espantar molt, però, després de passar tot l'estiu treballant per a la metgessa de monstres, les **mandíbules bavoses**, les **banyes afiladíssimes** i els **braços oculars tremolosos** no em feien pas més por que el *bigoti amb gust de xerès i espígol* de la meva àvia Frida. (A més a més, ser **horrible** és perfectament normal entre els monstres.)

Aquella multitud portava bufandes amb una combinació de colors espantosa: *ratlles de color vermell rabiós i groc cridaner*. Vaig reconèixer pacients habituals, com en **Roc el Moc**, que es desplaçava deixant darrere seu una espessa capa de

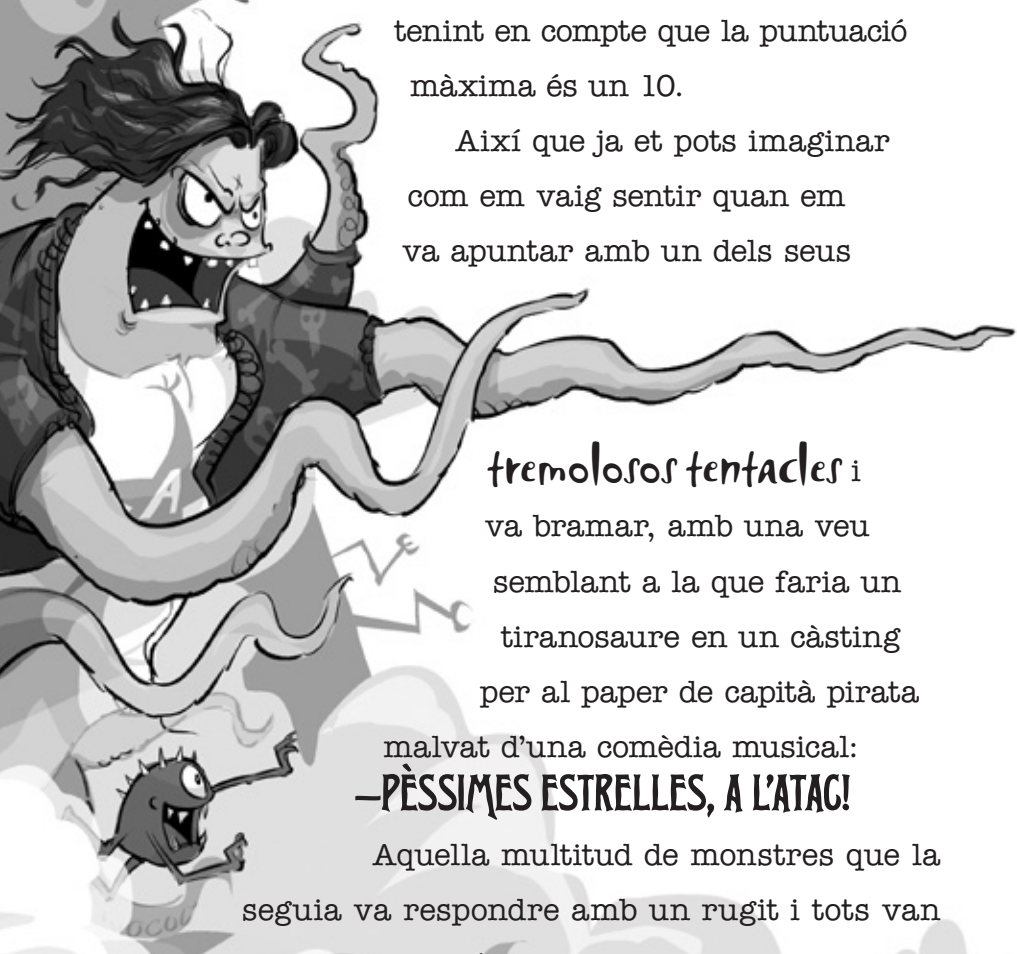
mocs. També vaig veure en Gillman, una criatura del pantà que s'acabava d'instal·lar en un dels nous soterranis humits que hi havia al costat de la barberia de serps. Al capdavant de tots, hi anava la Dolors, l'encantadora recepcionista de l'hospital per a

monstres, una mola de cent quilos amb tentacles robustos, molt de caràcter i jerseis tronats.

Una vegada, la Dolors va obtenir una puntuació de 12,3 en l'examen oficial interdimensional de mal humor per a monstres; un resultat impressionant, tenint en compte que la puntuació màxima és un 10.

Així que ja et pots imaginar com em vaig sentir quan em va apuntar amb un dels seus

tremolosos tentacles i va bramar, amb una veu semblant a la que faria un tiranosaure en un càsting per al paper de capità pirata

malvat d'una comèdia musical:
-PÈSSIMES ESTRELLES, A L'ATAC!

Aquella multitud de monstres que la seguia va respondre amb un rugit i tots van arrencar a córrer cap a mi.

—Morty —vaig dir amb tota la tranquil·litat que vaig poder, donades les circumstàncies—, per què em volen atrapar la Dolors i aquells pacients?

En Morty va somriure.

—No et volen atrapar a tu, Ozzy.
—I, abans que pogués comprovar si li havien tornat a caure els ulls, va afegir—: **Em volen atrapar a Ml.**

—Ah! —vaig contestar, com si no hi hagués cap diferència. Al capdavant, el tenia entre les meves mans—. Per algun motiu especial?

Esperava que la seva resposta no impliqués que tots dos acabéssim tan **trepitjats com la Lucy Liverwort** al menjador de l'escola l'any passat, durant l'**estampida** del *pastís de tres xocolates*. Va ser una autèntica tragèdia.

—Com ja t'he dit —va respondre el meu amic zombi—, estem jugant al **MONSTREBOL**. Però com que la pilota ens ha comentat que estava una mica marejada (no se li ha posat bé alguna cosa que ha menjat),

m'he ofert voluntari per substituir-la.

La seva resposta tampoc no em va servir de gaire.

Per sort, la metgessa de monstres m'ha ensenyat que sempre haig d'estar al corrent de *possibles vies*

de fugida, sigui on sigui, una habilitat essencial per a qualsevol aprenent de metge de monstres. Un no sap mai quan haurà de fugir d'un pacient **enfadat** o **insatisfet**. Així que, mentre els **ullals**, les **banyes**, les **dents** i les **baves** d'aquelles **PÈSSIMES ESTRELLES** s'abalançaven contra mi, vaig subjectar en Morty ben fort sota el braç i em vaig dirigir corrents al carreró que tenia a la meva dreta.

Per desgràcia, quan estava a punt de girar a la cantonada, va aparèixer una segona (i també horrible) multitud de monstres.

Fantàstic!

Aquell grup estava encapçalat per en Vlad, el vampir que porta el supermercat vint-i-quatre hores que hi ha a la cantonada entre l'avinguda Lovecraft i el carrer Cushing.

El següen alguns amics seus: en Colin, el dimoni necròfag; en Simó Salamandra, del restaurant **El Calamar Arrebossat**, i la senyora Stunck, una cosa gelificada molt bonica que viu en un contenidor molt gros de la part del darrere del restaurant.

Inevitablement, com la probable i depriment mala nota d'un examen de matemàtiques,

el segon grup va veure en Morty i va udolar:

ELS FANTASMES DE FANG NO MOREN MAI!

Llavors van abaixar el cap (o el que tinguessin per cap) i es van llançar contra nosaltres.

Dos equips de monstres. I jo, al mig.

Vaig rondinar, decebut.

Però no pas pel *perill imminent*. Al capdavant, un dia típic com a ajudant de la metgessa de monstres no està complet sense el seu corresponent perill extrem. Per exemple, aquest mes m'han **mossegat**, m'han fet **esclafar** i m'he passat la major part dels dies **cobert de fluids corporals pudents**. Dimecres passat vaig pujar fins a la impressionant altura de cinc mil metres entre les urpes d'una mare dragona curta de vista que em va confondre amb el seu dragonet.

No. Estava decebut perquè ni tan sols m'havia pogut asseure i afrontar el dia amb un *cafrè* [☹] i una galleta de xocolata indigesta.

Quina injustícia!

Tot d'una, mentre reflexionava sobre si la metgessa de monstres devia tenir entre les seves competències *ressuscitar un noi humà totalment esclafat*, em van distreure els crits d'una paperera.